

**Naar een
Nationaal Herstel- en
Ontwikkelingsplan
1982-1985**

DE RIJKSOVERHEER
ALGERIAANSE POLITIE
PARTIJEN

Naar een Nationaal Herstel- en Ontwikkelingsplan 1982-1985

''Economische groei heeft ons land ook voor het komende jaar niet of nauwelijks te verwachten. Financiële armslag om de economie op te stuwen hebben we niet. Nederland komt klem te zitten. Aan de ene kant geen werkelijke toename van de nationale middelen, aan de andere kant aldoor oplopende aanspraken op die middelen, zowel voor collectieve als voor particuliere uitgaven. Het is onmogelijk al die wensen in te willigen. Tenzij we de noodsprong zouden maken naar een nog groter financieringstekort. Maar dat zou ertoe leiden, dat de staat gaandeweg zóveel rente op zijn schulden moet betalen dat wezenlijke overheidstaken niet meer kunnen worden uitgevoerd. Bovendien zou het rijk dan, pogend het hoge tekort te financieren, de rentestand opdrijven, dus het investeren in bedrijven en woningen verder bemoeilijken, tot schade vooral van de werkgelegenheid''.

Met deze woorden schetste koningin Beatrix in haar eerste Troonrede in korte trekken de sombere financieel-economische situatie van ons land. Recente cijfers illustreren het beeld, dat de Troonrede ons bood.

De werkloosheid passeert de 300.000-grens. De betalingsbalans is sinds enkele jaren weer negatief. De prijzen stijgen ongeveer 7% per jaar. Het financieringstekort van de overheid ligt al jaren veel hoger dan verantwoord is. De hoge rentestand houdt de noodzakelijke investeringen laag. Ruimte voor het bedrijfsleven om arbeidsplaatsen te scheppen ontbreekt veelal nu het rendement van het eigen vermogen van de bedrijven gemiddeld ongeveer 0% bedraagt. Zelfs de laagste inkomens kunnen al niet meer onaangetaast blijven, terwijl de kosten van sociale voorzieningen zo stijgen, dat ze op korte termijn niet meer opgebracht kunnen worden.

Hoewel dezelfde ontwikkelingen zich in meerdere of mindere mate ook in andere

landen voordoen, zou het funest zijn zich daarachter te verschuilen. Regering en volk van Nederland dragen een eigen verantwoordelijkheid, zowel voor de thans ontstane situatie als voor de maatregelen die moeten worden getroffen om de problemen het hoofd te bieden. Gedurende een reeks van jaren zijn zowel de collectieve als de particuliere uitgaven meer gestegen dan de groei van het nationaal inkomen toeliet. Een geest van materialisme en van een leven zonder God uitte zich in het centraal stellen van het eigen en het groepsbelang, zowel door werkgevers als door werknemers. De roeping van iedere Nederlander te woekeren met de gaven die God gaf, werd veronachtzaamd.

Deze geest vond onder ons volk een goede voedingsbodem, omdat steeds minder erkend werd, dat het ons volk zou wél gaan, als het zou leven naar Gods Woord.

Ook de overheid is verantwoordelijk te stellen voor genoemde ontwikkeling. Achtereenvolgende kabinetten hebben te gemakkelijk toegegeven aan de druk tot verhoging van de collectieve uitgaven. Zij hebben tegelijkertijd de erkenning van Gods Naam steeds verder teruggedrongen uit de openbare samenleving, waardoor materialisme en horizontalisme steeds betere kansen kregen.

Deze interne factoren hebben er in belangrijke mate toe bijgedragen, dat de internationale economische teruggang zich in ons land zo sterk doet gevoelen en dat de bereidheid om hiertegen weerstand te bieden bij velen onvoldoende aanwezig is.

De maatregelen die thans moeten worden getroffen zullen gericht moeten zijn op een structurele verbetering van onze nationale economie. Populaire maatregelen kunnen op korte termijn plaatselijk de pijn verzachten, maar helpen ons volk als geheel niet verder, als ze niet tevens bijdragen tot een structurele verbetering. Voor de komende kabinetsperiode zal dan ook een nationaal herstel- en ontwikkelingsplan moeten worden opgesteld, dat hernieuwde mogelijkheden moet scheppen voor het bedrijfsleven, gericht op werkgelegenheid voor ieder in het kader van een zinvolle ontwikkeling van de samenleving. Het plan zal moeten uitgaan van het beperken van het financieringstekort van de overheid tot maximaal 4% van de overheidsuitgaven en van het voorkomen van een verdere groei van de belasting- en premiedruk (thans $\pm 54\%$ van het nationaal inkomen).

Deze economische doelstellingen zullen alleen tot een wezenlijke verbetering kunnen leiden, als de geest van materialisme en van een leven zonder God plaats maakt voor het besef dat zowel de overheid als iedere Nederlander de taak en de mogelijkheid heeft bij te dragen tot een zodanige ontwikkeling van land en volk, dat God de eer ontvangt en het de naaste - in binnen- en buitenland - wél gaat.

Waar dit besef weer gaat leven, wordt defaitisme vervangen door bezieling en komt er perspectief op een toekomst waarin gezamenlijke inspanning ter vervulling van de roeping van de samenleving kenmerkend is voor ons land en volk.

Een nationaal herstel- en ontwikkelingsplan

Ook vandaag is de oproep van Christus actueel om eerst het Koninkrijk van God te zoeken en Zijn gerechtigheid. Al het andere - ook de materiële goederen die wij nodig hebben - zal ons dan bovendien geschonken worden. Het grote gebod van dat Koninkrijk is God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf.

God liefhebben is doen wat Hij van ons vraagt. Hij is onze Schepper en Onderhouder. Al bij de schepping van hemel en aarde heeft God de mens de opdracht gegeven tot Zijn eer werkzaam te zijn in het beheer en de ontwikkeling van het geschapene. Ook na de intree van de zonde in de samenleving is deze opdracht gebleven, al gaat de uitvoering ervan sedertdien met moeiten gepaard.

Denkend aan deze opdracht roept het GPV overheid en volk op zich gezamenlijk in te zetten voor een nationaal herstel- en ontwikkelingsplan. Een dergelijke gezamenlijke inzet komt niet automatisch tot stand. De overheid, die bijdroeg aan de huidige economische teruggang, zal nu ook zelf initiatieven moeten ontplooiën.

In een nationaal herstel- en ontwikkelingsplan dient een structurele verbetering van de werkgelegenheid hoge prioriteit te ontvangen. Daartoe zijn maatregelen noodzakelijk, zowel voor het in stand houden en scheppen van arbeidsplaatsen als ter verbetering van de mogelijkheden voor het verkrijgen van werk.

Teneinde de werkgelegenheid te verbeteren moeten maatregelen worden getroffen, gericht op een algemene verbetering van de positie van het bedrijfsleven, bijzondere voorzieningen worden getroffen ten behoeve van steunpunten met toekomstwaarde alsmede gerichte overheidsopdrachten worden verstrekt. Hiervoor komen met name in aanmerking:

1. het beperken van het financieringstekort van de overheid tot maximaal 4%, waardoor de opwaartse druk op de rente kan verminderen;
2. het beperken van de centrale regulering van het bedrijfsleven door de overheid, waardoor het bedrijfsleven meer mogelijkheden krijgt zelf op eigen problemen afgestemde maatregelen te treffen;
3. het opstellen van een industrieel herstructureringsprogramma, gericht op de opbouw van nieuwe steunpunten voor de Nederlandse industrie, het ontsluiten van nieuwe afzetgebieden en het ontwerpen en aanwenden van nieuwe produkten die in een behoefte voorzien (o.m. de sociale aanwending van de micro-electronica);
4. het stimuleren van de ontwikkeling van die bedrijfstakken waar voor Nederland goede kansen liggen, zoals handel, transport en zakelijke dienstverlening;
5. het scheppen van een goed klimaat voor ambachtelijke en andere kleinschalige bedrijven;
6. het doen uitvoeren van urgente, arbeidsintensieve openbare werken ter verbetering van de infrastructuur;
7. het bespoedigen van de stadsvernieuwing;
8. het door het rijk en de lagere overheden extra inves-

teren ter besparing van energie respectievelijk ter ontwikkeling van alternatieve energiebronnen;

9. het benutten van restwarmte door de toepassing van warmte-kracht-koppeling;
10. het uitvoeren van werken op het gebied van milieubehoud en milieupbouw;
11. het uitbreiden van de werkgelegenheid in de diensten sector (zoals de gezondheidszorg en het bejaardenwerk).

Om te bevorderen dat ieder naar de mate van zijn mogelijkheden, ook door het verrichten van beroepsarbeid, zal bijdragen aan de ontwikkeling van de samenleving bepleit het GPV de volgende maatregelen:

- a. het bevorderen dat gedeeltelijk arbeidsongeschikten worden ingeschakeld in het arbeidsproces.
- b. het verbeteren van de arbeidsbemiddeling;
- c. het vergroten van de mobiliteit van de werknemers;
- d. het verruimen van het begrip "passende arbeid" door het recht op een uitkering van langere duur - uitgezonderd voor oudere werklozen - te binden aan voorwaarden met betrekking tot her- of bijscholing;
- e. het bevorderen van scholing met name voor functies waaraan grote behoefte bestaat;
- f. het stimuleren dat de kwaliteit van de arbeidsplaats in de bedrijven wordt verbeterd.

Besparings- en financieringsplan

Wil een nationaal herstel- en ontwikkelingsplan kans van slagen hebben, dan is het noodzakelijk dat de overheid tevens het initiatief neemt voor een activiteitenplan dat op korte termijn iets zichtbaar maakt van de doelstellingen die de overheid met het plan beoogt, zodat het voor ieder duidelijk kan zijn, dat het de overheid ernst is en de eerste resultaten bedrijfsleven en burgers kunnen motiveren zich voor hun deel in te zetten voor de realisering van het herstel- en ontwikkelingsplan.

Voor de opnemings in zo'n activiteitenplan komen b.v. in aanmerking:

- I. de realisering van de vaste oeververbinding over de Westerschelde;
- II. het opheffen van knelpunten in het openbaar vervoer en op de wegen;
- III. het mogelijk maken dat enkele van de urgentste stadsvernieuwingsplannen worden gerealiseerd;
- IV. het doen uitvoeren van achterstallig onderhoud in waardevolle natuurgebieden;
- V. het mede-bekostigen van experimenten ter besparing van energie, zoals bij de glas-tuinbouw;
- VI. het extra stimuleren van de woningbouw, o.m. door het verlagen van de b.t.w.

Het is van groot belang, dat de overheid dit activiteitenplan lanceert met het oogmerk God publiek te eren. Dat geeft haar het recht ook anderen aan te sporen zich in te zetten voor het herstel en de ontwikkeling van onze samenleving. Zij kan dan ook herinneren aan Gods beloften dat het een volk zal wél gaan, als het God eert en naar Zijn geboden leeft.

Het nationaal herstel- en ontwikkelingsplan is erop gericht een aantal ernstige gebreken in de Nederlandse samenleving te helpen bestrijden. Die gebreken zijn thans zo ernstig dat ingrijpende maatregelen op korte termijn onontkoombaar zijn.

Een groei van betekenis van het nationaal inkomen is de komende jaren niet te verwachten. Wil het bedrijfsleven zijn functie in het kader van het herstel van onze economie kunnen vervullen, dan is het noodzakelijk dat het meer financiële armslag krijgt.

Ook zonder economische groei zijn de overheidsuitgaven aan een voortdurende opwaartse druk onderhevig. Toch moet gesteld worden dat de totale druk van de collectieve uitgaven niet verder omhoog mag. Het nationaal herstel- en ontwikkelingsplan zal daarom vergezeld moeten gaan van een besparings- en financieringsplan, waarin de middelen worden aangegeven tot dekking van de kosten van herstel en ontwikkeling. Deze middelen kunnen in de gegeven omstandigheden vrijwel alleen nog gevonden worden in de volgende groepen van maatregelen:

A. de overheidsuitgaven die niet direkt voortvloeien uit haar eerste taak, zullen verder beperkt c.q. beëindigd moeten worden; als eerste overheidstaken die niet aan anderen overgelaten kunnen worden, ziet het GPV in dit verband de zorg voor de binnen- en buitenlandse veiligheid en de handhaving van de rechtsorde;

B. de stijging van de kosten van sociale voorzieningen moet tot staan worden gebracht;

C. de inkomens zullen in de planperiode een aanmerkelijke reële vermindering moeten ondergaan.

Deze maatregelen vertonen grotendeels een onderlinge samenhang. De groei van de overheidsuitgaven is jarenlang gepaard gegaan met een beperking van de financiële verantwoordelijkheid van de burgers voor hun voorzieningen. Dit heeft het besef dat ieder mens in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor de uitoefening van zijn taak, verder uitgehold. Nu de overheid de consequenties van haar uitgebreide takenpakket niet meer aankan, zullen de burgers meer dan tot nu toe zelf de voorzieningen moeten treffen die zij nodig hebben om hun taak te verrichten. Niet alleen zullen de kosten van voorzieningen voor de burgers toenemen, ook de reële inkomens zullen niet op het huidige peil gehandhaafd kunnen worden, nu de verhogingen al jaren uitgegaan zijn boven het voor inkomensverbetering beschikbare bedrag van de groei van het nationaal inkomen. Bij deze maatregelen zullen de laagst betaalden en zij die de laagste uitkeringen ontvangen, zoveel mogelijk moeten worden ontzien. Door het besparings- en financieringsplan te koppelen aan het nationaal herstel- en ontwikkelingsplan kan de overheid alle Nederlanders wijzen op het perspectief dat met het herstel- en ontwikkelingsplan geboden wordt. Zij zal met overtuigingskracht

het plan moeten presenteren en verklaren en politieke en maatschappelijke organisaties moeten opwekken zich vanuit hun verantwoordelijkheid mede in te zetten voor de realisering van het nationaal plan.

Indien en voor zover na goed overleg geen medewerking wordt verkregen, zal de regering zich van haar verantwoordelijkheid bewust moeten zijn en gebruik moeten maken van bestaande en nieuwe wettelijke mogelijkheden om de realisering van het plan naar vermogen te verzekeren.

Als elementen van een besparings- en financieringsplan bepleiten wij:

a. met betrekking tot de hoogte van de inkomens:

1. Het relateren van de ontwikkeling van de inkomens aan de gerealiseerde groei van het nationaal inkomen, waarbij deze groei dus geen afzonderlijke doelstelling is waarop het beleid wordt gebaseerd, maar een mogelijk resultaat van de gevoerde ontwikkelingspoliek;
2. het voeren een eigen loonbeleid door de overheid voor haar personeel als voorbeeld voor het loonbeleid van particulieren;
3. het zo nodig gebruik maken van de mogelijkheden van de Loonwet om de loonmatiging die de overheid voor haar personeel toepast, ook bij de werknemers van bedrijven te realiseren;
4. het erop toezien dat ook de inkomens van de be-

oefenaren van vrije beroepen geen inbreuk maken op het besef van de noodzaak tot een algemene matiging;

5. het tijdelijk afzien van een volledige compensatie van gestegen prijzen;
6. het uit de compensatie verwijderen van oneigenlijke elementen in de prijsstijging (o.m. door schaarste veroorzaakte hogere energieprijzen);
7. het binden van de vakantie-uitkering aan een maximum, gepaard met vergelijkbare maatregelen voor hen die deze uitkering niet ontvangen;

b. met betrekking tot de sociale voorzieningen:

1. het invoeren van een eigen risico voor de werkgever bij ziekte of arbeidsongeschiktheid van werknemers (mede) als gevolg van de werkomstandigheden;
2. het invoeren van een eigen risico in de daarvoor in aanmerking komende sociale verzekeringen;
3. het nagaan van de mogelijkheden om bestaande sociale verzekeringen te beperken tot onevenredige risico's en tot de minimaal noodzakelijke bedragen en verzekering voor het overige aan de vrijwillige keuze van de verzekerde over te laten;
4. het nagaan van de mogelijkheden om uitkeringen die boven de wettelijke normen uitgaan, af te schaffen;
5. het verwijderen uit het ziekenfondspakket van oneigenlijke ziektekosten;
6. het verder beperken van de bijdragen uit de algemene middelen ten behoeve van volksverzekeringen;
7. het intensiveren van de controle op het gebruik van sociale voorzieningen;

c. andere op besparing gerichte maatregelen:

1. het beperken van de consumptieve credietverlening;
2. het afzien van subsidiëring van welzijnsvoorzieningen door de overheid voor (bijna) 100%, door eisen te stellen m.b.t. de eigen inkomsten van gesubsidieerde instellingen;
3. het verminderen c.q. beëindigen van afzonderlijke subsidies voor emancipatiewerk en andere activiteiten met weinig of geen openbare betekenis;
4. het extra verhogen van huren zonder volledige compensatie in de huursubsidies;
5. het verder doorvoeren van het profijtbeginsel bij het gebruik maken van door de overheid bekostigde voorzieningen;

d. met betrekking tot de belastingen:

1. het ook voor de heffing van belastingen beschouwen van het gezin als een eenheid, ook als man en vrouw samen beroepsarbeid verrichten;
2. het verhogen van de belastingdruk, uitsluitend met betrekking tot:
 - typisch luxe goederen;
 - goederen en diensten waarvan nadelige gevolgen voor de ontwikkeling van mens en samenleving kunnen worden verwacht;
3. het verlagen van de b.t.w. op de bouw van woningen als eerste levensbehoefte;
4. het voorkomen en straffen van alle vormen van ontduiking van belastingen en sociale premies.

De uitkomst

Van het nationaal herstel- en ontwikkelingsplan mogen gunstige effecten worden verwacht voor onze economie. Met name van het activiteitenplan gaat een directe stimulan uit voor de werkgelegenheid. Van het totale plan mag ook een indirecte stimulan worden verwacht doordat de positie van het bedrijfsleven wordt verbeterd. Deze positieverbetering zal onder meer tot uitdrukking kunnen komen in een toeneming van de export, welke de gevolgen van een daling van de koopkracht op de binnenlandse markt zal kunnen compenseren.

De financieringspositie van de overheid zal verbeteren, hetgeen een positief effect kan hebben op de kapitaalmarkt en zo op de investeringen van overheid en particulieren. Deze verbeteringen in onze

economie staan niet op zichzelf. Het proces van materialisering en horizontalisering wordt doorbroken en de geest van defaitisme maakt plaats voor een toekomstperspectief, waarvan het waard is zich ervoor in te zetten. Er komen nieuwe mogelijkheden voor mensen om bij te dragen aan de ontwikkeling van de samenleving. Bovenal: Gods Naam kan worden geprezen door het werk van Zijn handen.

Zo krijgt het plan een blijvende betekenis, die uitgaat boven de waarneembare financieel-economische verbeteringen.

Het herstel- en ontwikkelingsplan vergt financiële offers van ieder. Het achterwege laten van zo'n plan zou ook grote offers vergen, maar dan zouden vooral de zwaksten in de samenleving de slachtoffers zijn, zonder dat perspectief op een betere toekomst geboden kan worden. Het herstel- en ontwikkelingsplan wil door nu maatregelen te nemen bereiken, dat de minst draagkrachtigen weinig behoeven bij te dragen, de hogere inkomens relatief veel, opdat alle groeperingen van de bevolking in staat blijven hun roeping in de samenleving te vervullen met de middelen die God geeft.

Het nationaal herstel- en ontwikkelingsplan van het GPV wil dienst aan God zijn. Opdat het u wèl ga.
